

Hvad det Spørgsmaal angaar, som den højtærede Finansminister stillede til mig, skal jeg gentage, hvad jeg forklarede allerede mit første Foredrag derom. Det er min Mening, at der hvert Aar kan finde en Opgørelse Sted, som viser, om Anstalten i et Aar er gaaet frem eller ikke; ja, ikke sene det kan opgøres, men jeg tror det bliver opgjort i Anstalten, og at det endog bliver opgjort, om den Fordel, der er opnaet, hidrører fra store Præmier. Der er ikke nogen Tvivl om efter den Paragraf i Loven af 1870, som jeg tidligere har henledt Opmærksomheden paa, at Anstalten har sit Materiale saaledes i Stand, at det virkelig kan gøre en saadan Opgørelse hvert Aar. Nu er det min Mening, at man skulde opsætte Regler for, hvor stor en Del af det Overskud, som særlig udfindes, der skulde fordeles som Bonus. Det er mig umuligt at se, at der kunde være den fjerneste Risiko ved at gøre det paa den Maade, thi er der intet Overskud, bliver der altsaa intet at fordele. Det kunde være, at de Regler, som jeg tænkte mig fassatte, kunde være lidt for høje eller lidt for vide, det vil sige, at man kunde ønske maaste en større eller en mindre Del af Overskuddet fordeles, men Fordelingen kan kun ske af Overskuddet. Altsaa, Anstalten vil ogsaa efter mit Forslag, efter at en saadan Bonus er fordelt, have et yderligere Overskud, som den kan lægge til sin Formue til Forøgelse af denne. Derfor var det, jeg tillod mig at antyde i mit første Foredrag, at man kunde tænke sig saadanne Regler fassatte, som kunne revideres af Rigsdagen hvert 10de eller 15de Aar, eller hvilket Tidspunkt man i øvrigt mente var rigtigt. Det var der ikke noget Vejen for, og jeg ser slet ikke, at der kan være nogen som helst Art Risiko forbundet med at gaa frem paa den Maade, medens jeg tror, at det hele Spørgsmaal i Virkeligheden reducerer sig til, om Anstalten vil have den nævnte

jeg tror ikke, den ærede Landstingsmand har nogen Grund til at have en saadan Opfattelse; nej, et er at have passende Præmier, og et andet er at sætte dem for højt. Det er kun for passende Præmier, jeg udtalte mig. Jeg har udtalt mig for, at vi paa dette Omraade ikke skulde indlade os paa Bonus, da det er et Omraade, hvorpaa vi ikke hidtil have haft Bonus. Den højtærede Minister gik ud fra, at det blev afgjort i 1889; han sagde det ikke ligefrem, men det laa i Karakteren af hans Udtalelser, at i 1889 var det endelig blevet afgjort, at nu skulde der herefter være Bonus. Det kan jeg ikke give den højtærede Minister Ret i. I Folketingets Betænkning udtales det aldeles bestemt, at det er ikke Tiden nu at afgøre enten, man skal gaa til Tarifförändring eller have Bonus i Fremtiden; dertil er Meningen for ubestemt; det er for ubestemt, hvad den endelige Rente vil blive, og ogsaa var der enkelte Oplysninger angaaende Dødelighedsforholdene, som man endnu maatte ønske, inden man gik til en bestemt Afgørelse. Saaledes lod Udtalelserne i 1889; men dersom vi nu slaa fast i Loven af 18de Juni 1870, at der herefter kun skal være Bonus, saa er det afgjort, det er sikkert nok. I mine Tanker er der kun en Grund til at gaa denne Vej, som jeg ellers finder ikke stemmer med gode økonomiske Principper, og det er, at man skal være paa den sikre Side. Men det kan man dog nok sørge for at komme paa anden Maade. Jeg mener derfor fremdeles, at det bør tages under Overvejelse, om man ikke hellere skal gaa til Tarifförändring end til Bonus, og ikke love eller give Udsigt til Bonus i Fremtiden. — Med Hensyn til den billige Alderdomsforsørgelse, som jeg udtalte mig om, ligger det aldeles ikke i min Hensigt, at lægge det nærværende Lovforslag Gindringer i Vejen. Jeg har blot henstillet denne Tænke til Overvejelse, og den højtærede Minister afviste heller ikke denne Tanke i og for sig, og det kunde han heller ikke ret vel gøre — i Henhold til sin tidligere Stilling, thi det er noget, som Lovgivningsmagten fremdeles og Regeringen i Særdeleshed maa indstille sig med, nemlig at faa et Supplement til Loven af 9de April 1891 for de Befolkningslag, som ere lidt bedre stillede, og kunne yde noget til deres egen Forsikring.

Finansministeren (Strup): Det er altsaa det ærede Medlems Mening, at der skal fastslaaes en fremtidig Bonus i Stedet for som hidtil Bonus for en forbigaaende Periode.

Th. Nielsen: Det forekommer mig, at det ærede 6te Medlem for 2de Kredes (P. S. C. Jensen) udtalte, at det var ikke med ham som med mig; han vilde inderligere gaa med til at have for lave Præmier. Det var noget, jeg skulde have gjort mig skyldig i over for Livrenter og opsatte kapitaludbetalinger, at jeg vilde have for lave Præmier, det tror jeg ikke, jeg har sagt

Finansministeren (Strup): Jeg tror, at det ærede Medlem befinder sig i en lille Bidsfarelse. Det ærede Medlem vil finde, at § 20 i Loven af 1889 ikke bestemmer, at naar det viser sig ved Statusopgørelsen for Aarene fra 1ste Januar 1886 til 31te